

Fatal diagnos

Liksom i alla allvarliga sjukdomar
förstår man inte vad som händer,
man känner inte igen sig själv,
man känner sig förlora kontrollen
inte bara över kroppen men över sig själv,
ens sinnen spelar en bara spratt
och omvandlar ens liv till kaos;
och även de mest ordentliga blir förvirrade,
sömnlöshet är oundviklig,
men det värsta är den ständiga kortslutningen
som gör att din hjärna bara går runt, runt, runt
som en tvättmaskin och bara ältar samma sak
som du inte kan släppa fast det förintar dig,
som ett slags frivillig självförstörande hjärntvätt,
och det är det allvarligaste symptomet:
den självgenererade självdestruktiviteten,
det mest fatala och hopplösa av beroenden;
och det har aldrig funnits något botemedel
utom dödens äntliga befrielse.
Diagnosen är obönhörlig: du är förlorad,
du lider av det värsta man kan lida av
och som hela tiden bara kan bli värre,
din undergång är oundvikligt hopplös,
för det har aldrig funnits någon bot för kärleken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten